

Stanley Steel: Turmix³

Stanley Steel

Turmix³

Fájdalmak

(Részlet)

(Részlet)

Stanley Steel
Turmix³ - Fájdalmak
2005.

© Stanley Steel
2005. Tökalsó

Kiadja az Excalibur Könyvkiadó

A kiadásért felel a kiadó mindenben ártatlan vezetője,
aki nem is csinált semmit és ott se volt, tehát semmiről
sem tehet, meg alibije is van, de már kap rá gyógyszert.

A borítón látható vizuális él-
ményben ludas volt: Szűcs István
Közreműködött még a Szilícium Grafika

A könyvet műszakilag kiadásra
felkészítette: Savanya Zsolt

Agyament ötletekért nem ment a szomszédba, ha-
nem ezeket ő maga állította elő: Agyi Agyimov

Ezeket meg kell nézned a neten!

www.excaliburkonyvek.hu

www.herikokler.hu
www.stanleysteel.freeblog.hu

ISBN: 978-615-5082-07-8

Köszönetnyilvánító oldal:

A szerző szeretné kifejezni őszinte köszönetét,
már-már ugyanilyen mértékű háláját szüleinek,
akik nélkül nem jöhetett volna létre.

Ajánlás:
Ajánlom magamat!

1. A hulla

Meló olyan hirtelen ébredt fel, hogy szinte megijedt a váratlan tudatállapot változástól.

Kinyitotta a szemét, majd felült.

Volna!

Merthogy nem tudott, ugyanis tonnányi teher nyomta pihe-puha kis testét.

Először csak hunyorgott.

Aztán másodszor is hunyorgott.

De harmadszorra már nem hunyorgott, hanem kétségbeesetten nyögött, mint akinek úthenger tolatott a hasára.

- Segítség! - nyögte olyan átéléssel, hogy az Összkárdj jelölőbizottság valamennyi tagjának a meghatottságtól megremegett a pontozóceruzája, a szemükbe pedig könny szökött. Volt, aki felugrott egy ültő helyéből, hogy odarohanjon ehhez a szerencsétlen sorsú fiatalemberhez, hogy íziben saját kezével segítsen neki. Ámde azok, akik nem rendelkeztek akkora beleélő készséggel, suttogva figyelmeztették a történetbe teljesen belevesző kollégákat, hogy ne feledjék, a kitűnő előadás ellenére ez akkor is csak egy film.

Ilyenkor a fent említett filmes megfigyelők zavartan köhintettek, fejükhöz kaptak, elvörösödtek, majd sűrű bocsánatkérések közepette szépen visszaültek a helyükre, hogy továbbra is megfigyeljék, amint a jelenetet miattuk újra kell venni.

- Segítség! - ordította megint hihetetlen átéléssel Meló. Most már a megfigyelőknek egymást kellett lefogniuk, mert annyira élethű volt ez a felkiáltás, annyi de annyi érzelem volt benne, hogy sem szem, sem pedig pelenka nem maradt szárazon. Ám szerencsére sikerrel jártak a lepisszegő emberek, és nem kellett megint tömérdek filmet elpazarolni a digitális kamerákban csak azért, mert újra meg újra fel kellett venni a jelenetet.

- Hhhhh - suttogta Meló, majd nyögni kezdett. Arca belult, a nyaki erei elkékültek, a homlokán pedig lüktetni kezdett egy ér. Nem is csoda, amikor annyira vicsorgott, hogy csak úgy porlott a fogában a fehér tömést alkotó kompozit anyag.

- Ez nem ér! - hörögte Meló kétségbeesve. - Soha nem fogom tudni ezt a dagadt állatot letornázní magamról.

- Anyád a dagadt állat! - sziszegte a Melón fekvő hústorony.

- Bocsánat! Nem fogalmaztam eléggé politikailag korrekt módon... - szabadkozott a szegény fiú. - Szóval úgy értettem, hogy nem fog sikerülni letornáznál magamról ezt a sok-sok pozitív zsírtartalommal rendelkező, nálam magasabb súlycsoportba tartozó, a maga nemében szép hölgyet, aki szerepe szerint immár megboldogult, tehát holt tömeg.

Mivel mindenki bólogatott, ez pozitív visszajelzés volt Melónak, hogy ez már annyira politikailag korrekt, hogy még akár kiskorúak is megnézhetik karácsony másnapján, a fiú folytatta.

A letornáslást!

Meg a nyögést!

Szó, ami szó, tényleg nem voltak egy súlycsoportban! Ezt még a távol-keleti küzdősportokban, de főként a szumóban járatlan, nem szakértő *Sam* is azonnal megállapította. Meló nyiszlett volt, a sokkolós néni pedig brutálisan daga.... molett. A csicsogós hája szinte körülfolylta Meló egyre laposabb, csontos, inas, szőrös-bőrös testét.

De Meló nem hiába volt a Kiválasztott! Tudta, hogy minden nagy kakiból van kivezető út, mindig van megoldás, mindig van remény, legfeljebb csak nem vesszük észre, mert a problémáinktól való szenvedés miatt nem ismerjük fel a megoldást, ami viszont mindig is ott van, csak éppen nem látjuk. Néha annyira bántó módon közel, hogy szinte kiszúrja a szemünket.

Meló egyszer csak kiszabadította a kezét a sokkolós néni hasa alól, és elkezdte csiklandozni az oldalát.

De az nem röhögött, nem visongott, nem vonaglott és nem gurult le Melóról a szerepéből teljesen kiesve, mint ahogy azt Meló előzetesen kitervelte, hanem továbbra is úgy hevert szegény fiú egyre nyomottabb testén, akár egy nagy, kövér bálna.

De a döglöttebb fajtából.

Igen, amelyiket partra vetette a víz, és a környezetvédők hasztalan igyekeztek visszaerőszkolni a vízbe.

Ki tudja, talán ha van gyilkos bálna, akkor mégiscsak lennie kell öngyilkos bálnának is?

Végül is mindegy! Melónak legalábbis mindegy volt, hiszen ebben a pillanatban egyáltalán nem érdekelték sem a bálnák sem pedig a környezetvédők. Légszomja volt, és a mellső bordái nyomták a gerincét.

Meló megint reménytelennek látta a helyzetét. Már éppen azon volt, hogy ismét segítségért kiabáljon, de belátta, rajta senki sem fog segíteni.

Hiszen egyedül volt itt, mint az ujjam. Az ujjam mondjuk nem volt egyedül, mert ott volt vele másik kilenc, a lábamon meg másik tíz, nem is beszélve rólam, aki most ilyen agyatlan hülyeségeket írok, de mindegy. Vegyük úgy inkább, hogy ez egy jópofa mondás, amit valaki olyan talált ki, aki nem volt tisztában azon dolgok tudományos hátterével, amiket kiagyalt, utána meg elterjesztett a köztudatban, csak azért, hogy nem megalapozott és tudománytalan tévhitek terjedjenek el a jobb sorsra érdemes lakosság körében. Persze a jobb sorsra érdemes lakosságot ku... nagyon nem érdekelte ilyen fontos, nyelvhelyességi és logikai anomália, mert olyan piti dolgokkal volt elfoglalva, mint az áremelés, a munkanélküliség, az eladósodás, a recesszió meg az a mocskos politika és még egy csomó, ehhez hasonlóan lényegtelen ostobaság.

De!

Kanyarodjunk vissza inkább Melóhoz, aki most az életéért küzdött. Levegője fogytán volt, vérkeringése lelassult a hatalmas nagy holt tömeg miatt, ami ifjú testét úgy nyomta, akár levélnehezék a papírt.

Meló gondolatban már a halálra készült. Tudta, ha nem sikerül valahogyan letornáznia magáról ezt a szerencsétlenül járt, nemrégiben még felfegyverzett, nagy hangú, vele erőszakoskodó némbert, bizony nemsokára alulról fogja szolgálni az ibolyát.

A gondolattól megborzongott, mert egyelőre ezt a nagyon rusnya nénit szolgált alulról. Olyan koncentrációjú és olyan mértékű volt már ez az alulról szolgálás, hogy a fiú kezdett megváltozott tudatállapotba kerülni. A világ forgoni kezdett körülötte. Persze ez természetesen csak képletesen értendő, hiszen nincs senki ezen a világon, aki elmondhatná magáról, hogy körülötte forgott a világ, még akkor sem, ha nagyon sok ember ezt teljesen jogosan így érezte. Valójában Meló forgott a világ körül.

De ez még nem volt akkora nagy baj, mint a rohammal rátörő hányinger. Nem is tudta megmondani, hogy hány inger volt, mert nem volt abban a helyzetben, hogy most számolgatni kezdjen. Ha nem lett volna ebben a nyomott hangulatban (és állapotban), akkor bizonyára elkezdett volna mélyeket lélegezni. Ezzel a remek, emberek millióinál már igazoltan alkalmazott eljárással bizonyosan sikerült volna elúzni ezt a kellemetlen állapotot.

Meló már éppen a halálra gondolt, amikor hirtelen felöltött benne, hogyha meghal, akkor soha többé nem fogja meg... meglátni Primityt, akit annyira de annyira szeretett meg... megölelni.

Aztán eszébe jutott az ágya is, amit többször is elnyert már szerencsejátékon. Az izgalmas az egészben az volt, hogy időnként Primititől, máskor pedig Morfiumtól nyerte el, mert az ágy bizony eléggé gyakran cserélt gazdát ahhoz képest, hogy állandó jelleggel ott állomásozott a *Namivantebunkó* nevezetű superspéci csatornajáró jármű fedélzetén. Mivel a személyzet négy tagú volt, de ágy csak egy darab volt, a tárgy roppant értéket képviselt. Megszerzéséért mindenki hatrártalan áldozatokra volt hajlandó.

A fiú agyában jóleső érzés generálódott, amikor az ágyra gondolt. Igen, az ágy az övé volt. Minden kétséget kizáró módon, és annak ellenére is, hogy a másik két nevezett személy időnként a magáénak akarta vagy mondotta. Meló gondolatai azonban váratlanul idegessé váltak, mert rádöbbsent, ha ő most itt sokkolós néni általi halált fog halni, akkor bizony az ágy elszármazik az ő birtokából, és Primity tulajdonába kerül. Sőt, még az is lehet, hogy Morfium fogja rátenni azt a nagy, fekete kezét.

Melót pánikhangulat kerítette hatalmába. Felrémlt előtte az a rettenetes lehetőség, hogy mi lesz akkor, ha Primity lesz az ágy. Mi lesz akkor, ha Primity majd benne alszik, netán beleizzad az ágyneműbe, és a nő szaga mindörökre beleivódik az ágyikó pihepuha matracába? Vagy netán a lány lábmosás nélkül jár majd aludni, és akkor a sok mezítláb járást követően a talpa pizsokréteggel vonódik be, amelyet viszont bevisz az ágyba. Baktériumok, atkák, gombák, élősködők hada telepszik meg benne, és ott elszaporodva olyan undorító elegyet képeznek majd, amely mindörökké lehetetlenné teszi, hogy Meló valaha is nyugodt lélekkel belefeküdjön.

Morfiumról tudta, hogy gyakran és hatékonyan tisztálkodik. Kultúrfeka volt, nem pedig egy mocskos nigger, aminek kimondása is annyira felháborítónak tetszett, hogy bizony több országban az ombudsman joggal szisszent volna fel, ha ezt a gondolatot meghallja. De mivel a gondolatrendőrség még nem létezett, Meló nyugodtan gondolkodhatott bármin. Igen, még ezen is. De amikor eszébe villant, hogy a bár patyolattiszta, de mégis csak százharminckét és fél kilós kis Morfium beleveti magát a törékeny, kecses ágyikóba, amely ettől a mozdulattól majd bizony csúnyán deformálódik, a szivacsbetétje pedig lelapul, mint nyári záporban a punk haja, na ekkor Melót kilelte az ideg. A pupillája kitágult, és folyamatosan hőrögni kezdett, mert megértette, van a halálnál is rosszabb.

A mentő ötlet úgy villant az agyába, ahogy a villám csap le viharban a vizes ruhában a tisztáson sétálgató, a hátán fémborítású permetezőt cipelő, hosszú kaszát vállon vivő parasztba. Váratlanul és megsemmisítő módon.

Melő nem habozott, mert tudta, már nincs sok ideje. Ha sokat tökörészik, akkor bizony kilapul, mint lepke a lexikonban. Így aztán a tettek mezejére lépett. Megragadta a haját, és egy hirtelen és váratlan mozdulattal kirántotta magát a hatalmas tömegű néember alól.

Azaz csak rántotta volna, mert a haja annyira rövidre volt vágva, hogy kicsúszott a nagy kirántás közepette a kezéből, így sajnos a művelet nem sikerülhetett.

Melő továbbra is ott volt, ahol eddig.

Vagyis nem volt, hanem lapult.

Általánosan elfogadott tény, hogy a második mentő ötlet gyakorta sokkal jobb szokott lenni, mint az első. Ennek bizonyítottan az lehetett az oka, hogy a helyzet a második számú mentő ötlet megjelenésekor szinte mindig sokkal égetőbbé szokott válni, mint az első számú megjelenésekor.

Most is ez történt!

Melő fogta a két kezét, és ahogy csak belefért, elkezdte magát csiklandozni. Nagyon vigyázott, nehogy teljesen halálra csiklandozza magát, mert tudta, ha teljesen halálra csiklandozza magát, akkor már tulajdonképpen nem is érdemes belevágnia ebbe a második számú mentő ötletbe, hiszen ebben a pozícióban csiklandozás nélkül is simán meg tudott volna halni.

Melő heherészni kezdett, majd hahotázott, utána röhögni kezdett, mint egy állat, a visongás és a fetrengés legvégül következett. Annyira de annyira fetrengett a Melót rázó röhögéstől, hogy rángatózó testéről egyszer csak legurult a hatalmas nagy tömeg.

A halott donna, aki alig volt egy tonna.

Melő megkönnyebbülten sóhajtott. Felült, majd lassan feltápáskodott. Ugyanabban a barlangban volt, ahová nemrégiben bezuhant. Ez a nyúl ürege is lehetett volna, de talán nem az volt. Ahhoz képest, hogy a Fénymásolóval

együtt az Atyaúristenhez indult és ide jutott, a Menny helyett a föld alá vagy hová a pokolba, Meló nem lehetett elégedett az eddigiekkel. Továbbra sem tudta, hogy hol van ez az üreg, mert a sokkolós néni, aki szerencsére nem bírta azt az ütemet, amit saját magának és Melónak is diktált, és szerencsére belehalt ebbe a nem kevés testmozgásba, ezt nem árulta el neki.

Meló megsimogatta a Fénymásolót, és barátságosan annyit mondott neki:

- Bárcsak meg tudnálak valahol javíttatni.

- Hát igen - mondta a Fénymásoló. - Az tényleg tök jó lenne.